

БАРА БАЩЕ

МЕСЕЧЕНЪ ВЕСТНИКЪ ЗА ДЕЦА И ЮНОШИ * БЕЗПЛ. ПРИЛОЖ. НА СП. „РОДИТЕЛИ И ДЕЦА“, бр. 6, г. IV.
ОДОБРЕНЪ И ПРЕПОРЪЧАНЪ ОТЪ МИНИСТЕРСТВОТО НА НАРОДНАТА ПРОСВЕТА СЪ ОКРЪЖНО № 6630 ОТЪ 1938 ГОДИНА
Февруарий 1940 * Редакторъ: ЛЮБОМИРЪ ДОЙЧЕВЪ * ул. 15 Ноемврий, 5-София

Тритъ скъпоценни пръстена

Приказка отъ Любомиръ Дойчевъ

Това се е случило много, много отдавна. Турският султанъ Абдулахъ се славѣлъ съ своето разсипничество на пари. Голѣмитъ данъци, които той събиралъ отъ своитъ поданици, не стигали да покриятъ неговитъ несмѣтни разходи за увеселения и пиршества, които били устройвани въ харема му. Така, за кратко време, този султанъ пропилялъ всичкото злато, което било събрано въ хазната му отъ неговия покоенъ баща. Еднажъ пражосникътъ Абдулахъ свикалъ въ двореца своитъ министри и имъ казалъ мрачно:

— Хазната ми е останала безъ грошъ. Давамъ ви само три дни срокъ, за да помислите по какъвъ начинъ ще я напълните съ злато. Не сторите ли това презъ тѣзи три дни, знайте, че всички до единъ ще ви обезглава. Вървете си!

Министритъ навели печално глави и мълкомъ си разотишли. На третия день всички отново се събрали въ султанския дворецъ.

— Азъ намѣрихъ начинъ, великий Абдулахъ, — промълвилъ тихо единъ отъ министритъ и сторилъ нискъ поклонъ.

— Говори тогава, Саидъ, — казалъ радостно султанътъ на своя министъръ.

Министритъ се спогледали. Кроткъ лжчъ на надежда пробѣгналъ по печалнитъ имъ лица.

Саидъ отново се поклонилъ и заговорилъ:

— Въ държавата ни, славний по-

Майка

велителю на мохамеданитъ, живѣе единъ несмѣтно богатъ еврейнъ. Ти ще трѣбва само да го повикашъ въ двореца си, да го обвинишъ въ нѣщо, да го осждишъ на смъртъ и по този начинъ да присвоишъ богатството му.

Министритъ отново се спогледали. Лжчътъ на надеждата пламналъ ярко върху опечаленитъ имъ лица.

— Добре си го намислилъ, Саидъ. Но ти не ми каза въ какво ще трѣбва да обвиня невинния еврейнъ, — запиталъ султанътъ съ широко разтворени очи.

— Да се обвини нѣкой въ нѣщо,

е най-лесната работа, богоизбранный господарю. Когато се яви предъ тебе еврейнътъ, тогава ти му задай въпроса: „Коя вѣра е най-добрата?“ Ако той ти отговори, че най-добрата вѣра е израилтянската или християнската, ти ще кипнешъ отъ ядъ и ще го обвинишъ, че оскърбява нашата, мохамеданската вѣра. Ако, пъкъ, отговори, че мохамеданската вѣра е най-добрата, тогава ще го обвинишъ, че вмѣсто нея той изповѣдва израилтянската вѣра. По такъвъ начинъ еврейнътъ не ще може да ти отговори коя вѣра е най-добрата и ти, всесилний султане, съ право ще го осждишъ на смъртъ.

Султанътъ и министритъ просияли отъ радостъ, защото намѣрили за мждро предложение на Саидъ.

Още сжция день еврейнътъ билъ повиканъ въ двореца и съ спокойствие изслушалъ въпросътъ на всесилния султанъ Абдулахъ.

— Отговаряй, човѣче, — извикалъ гнѣвно повелителя на мохамеданитъ. Еврейнътъ се поклонилъ ниско и продумалъ спокойно:

— Мой повелителю, преди да дамъ отговоръ, коя вѣра е най-добрата, позволи ми да ти разкажа приказката за тритъ пръстена.

— Добре! Разказвай, — процедилъ насмѣшливо султанътъ и самодоволно погладилъ дългата си брада.

Еврейнътъ смирено навелъ глава и започналъ приказката:

(следва на стр. 2)